

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Agnieszki Makowskiej - Witos

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r.

sprawy **P. W.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C.

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 15 października 2019 r., sygn. akt VIII K 249/18

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 200/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z 15 października 2020 roku, sygnatura akt VIII K 294/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Błąd w ustaleniach faktycznych, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie Sąd Okręgowy zauważa, że dla pełniejszego wykazania wad zaskarżonego orzeczenia w pierwszej kolejności należałoby podnieść zarzut dowolności w ocenie materiału dowodowego, czego konsekwencją był, poniesiony w apelacjach, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Pomimo powyższego zastrzeżenia, Sąd odwoławczy, odnosząc się do zasadniczego zarzutu obu apelacji oskarżycieli, dotyczącego niesłusznego uniewinnienia oskarżonego P. W. od zarzutu popełnienia trzech przestępstw z art. 286 § 1 kk (w tym dwóch w warunkach czynu ciągłego z art. 12 kk), zgadza się ze skarżącymi, że Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, iż oskarżony nie wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do możliwości i zamiaru</p>		

zapłaty za dokonane zakupy towaru, doprowadzając swoich kontrahentów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe, a Sąd Okręgowy, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł, aby istniała możliwość przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowego zdarzeń.

Sąd I instancji dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego, niestety czyniąc to wbrew obowiązującym w tym względzie zasadom (art. 7 kpk). Wprawdzie każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, ale dokonana przez Sąd Rejonowy analiza tego materiału dowodowego była powierzchowna i nie uwzględniała wskazań doświadczenia życiowego i reguł logicznego rozumowania, wykraczając przez to poza ramy swobodnej oceny dowodów.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest immanentnie związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżących w wywiedzionych środkach odwoławczych, którą to ocenę, w tym konkretnym przypadku, Sąd odwoławczy podziela. W przekonaniu Sądu II instancji dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą nie dawały podstawy do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku

ustaleń faktycznych w zakresie braku zawinienia oskarżonego P. W. i wskazań o niedających się usunąć wątpliwościach, które należałoby przyjmować na korzyść podsądnego.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania. Zarzut taki może być skuteczny w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja Prokuratora Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu oraz apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. spełniają te wymogi, a zawarta w nich argumentacja ukazuje nieprawidłowości we wnioskowaniu Sądu Rejonowego. Skarżący zaprezentowali prawidłową oceną faktów oraz okoliczności niniejszej sprawy, która przekonała Sąd odwoławczy. Apelujący wykazali, że zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania i wydany w oparciu o takie ustalenia wyrok nie może funkcjonować w obrocie prawnym.

Sąd I instancji wprawdzie prawidłowo ustalił, że w inkryminowanym okresie czasu, tj. od 11 marca 2016 r. do 27 września 2016 r. sytuacja finansowa prowadzonej przez oskarżonego

firmy (...) Sp. z o.o. była trudna, co więcej z upływem czasu jeszcze się pogarszała, jednak następnie bazując głównie na wyjaśnieniach oskarżonego i zeznaniach jego ojca R. W., przyjął brak zamiaru przestępczego z art. 286 § 1 kk. Oczywiście ta zła kondycja finansowa Spółki z o.o. (...) nie świadczyła automatycznie o przestępczych zamiarach oskarżonego, który w tym czasie zamawiał i odbierał towary z wydłużonym terminem płatności, nie wywiązując się terminowo z zapłatą, a uiszczając tylko nieznaczną część ceny (tak było w przypadku (...) Sp. z o.o., zaś na rzecz (...) Sp. z o.o. nastąpiła część zapłaty za inne zamówienie). Niewątpliwie jednak wymagało to ze strony organu orzekającego dogłębnej i wszechstronnej analizy, również poprzez porównanie kolejno następujących po sobie aktywności gospodarczych, gdzie oskarżony doprowadził do nieuregulowania należności wynikających z 11 faktur sprzedaży oraz poszukiwania przez Sąd przyczyn powstania takich niekorzystnych dla pokrzywdzonych podmiotów sytuacji.

Zauważyć przy tym należy, zgadzając się z apelującymi, że Sąd I instancji zbyt dużą wagę przyłożył do wyjaśnień oskarżonego, nie dostrzegając, iż dowód ten nie został podparty żadnym dokumentem i wyraźnie wybiórczo objaśniał jego trudności finansowe w roku 2016 r. Jedynym praktycznie wsparciem tychże wyjaśnień były zeznania doradzającego oskarżonemu R. W., które także z racji łączących ich więzów rodzinnych wymagały wzmożonej ostrożności ze strony organu sędziowskiego. Tymczasem zobiektywizowana analiza

materiałów dowodowych sprawy nakazywała uwzględnić, że:

- spółka prowadzona przez oskarżonego poprzedni rok 2015 zakończyła stratą (rachunek zysków i strat za rok 2015 – strata 116 218,43 zł, k. 73)

- od początku roku 2016 nie były uiszczane żadne składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne pracowników, co spowodowało zaległości licząc do dnia 15 września 2017 r. w łącznej kwocie 243 856,88 zł (zestawienie z ZUS, k. 86)

- oskarżony zalegał z płatnościami podatku VAT już za ostatni kwartał 2015 r. na łączną kwotę 58 090 zł, gdzie tytuł wykonawczy w drodze egzekucji administracyjnej wystawiono dnia 16 marca 2016 r.), a także za okres od stycznia do marca 2016 r. ustalono zaległość w płatności tego podatku w kwocie 36 280 zł i dalej, a postępowanie egzekucyjne prowadzone było już w miesiącu kwietniu 2016 r. (informacja US w O. k. 82-84)

- pokrzywdzone trzy podmioty gospodarcze, którym oskarżony nie zapłacił za zakupione towary zgodnie z warunkami umowy, nie były jedynymi, u których oskarżony w tamtym czasie zamawiał towary i nie płacił za nie, czego przykładem jest nieuiszczona należność 16 530,24 zł za transakcję handlową na rzecz (...) Sp. z o.o. od dnia 25 marca 2016 r. (dokumenty z akt komorniczych przy SR O.o sygn. Km 336/17, k. 118-131) czy informacje gospodarcze o niezapłaconych zobowiązaniach: 6 575,04 zł na rzecz PPHU (...) R. R. od dnia 24 sierpnia 2016 r. (k.478)

- osoba prowadząca obsługę rachunkową firmy oskarżonego

świadek K. P. dostrzegła trudności finansowe tego podmiotu już w początkach 2016 r., spółka zalegała z płatnościami na jej rzecz po pierwszym kwartale 2016 r., wskazała też, że W. nie miała własnych środków trwałych, jedynie szczątkowo realizowała zobowiązania do września 2016 r.

- spółka oskarżonego nie posiadała żadnych wymagalnych wierzytelności u innych podmiotów, nie występowała też z roszczeniami finansowymi wobec kontrahentów, z których mogłaby oczekiwać wymiernych i określonych czasowo środków finansowych.

W konsekwencji, powyższe dane powinny mieć istotne znaczenie przy ocenie zdolności finansowej oskarżonego w okresie gdy zawierał on umowy kupna-sprzedaży towarów ze spółkami (...), M. i A.. Tymczasem Sąd Rejonowy oczekiwał od pokrzywdzonych podmiotów wiedzy o tym, że firma oskarżonego w momencie zamawiania towaru nie miała zamiaru zapłacić zgodnie z umową. Ten fakt zdaniem Sądu Rejonowego podważał hipotezę, że oskarżony P. W. od początku nie miał zamiaru zapłacić za zakupione towary.

Zdaniem Sądu Okręgowego ta teoria Sądu I instancji jest chybiona i tylko utwierdza w przekonaniu o braku oczekiwanej w takim wypadku od organu orzekającego w przedmiocie oszustwa, całościowej i syntetycznej analizy sytuacji majątkowej i wypłacalności oskarżonego w tamtym czasie. Gdyby Sąd I instancji zestawiał przedmiotowe faktury i wiarygodne zeznania przedstawicieli pokrzywdzonych firm, to powinien dostrzec, że oskarżony kontynuował zakupy towarów do produkcji, mimo

że miał poważne już zadłużenia z tytułu danin publicznych oraz narastające zobowiązania za nieuiszczone należności wobec innych kontrahentów handlowych. Wobec powyższego konieczna byłaby odpowiedź na pytanie w jaki sposób oskarżony zamierzał zapłacić pokrzywdzonym, tj. wywiązać się z umów, skoro kłopoty z prowadzeniem firmy, o których mówił (na początku roku 2016 doszło do zmiany miejsca produkcji i próby zmiany profilu produkcji, a spółka (...) zrezygnowała z dalszej współpracy z W.) w okresie objętym aktem oskarżenia już występowały i nie były dla oskarżonego zaskoczeniem. Co więcej o tym niekorzystnie zmienionym (...) spółki (...), oskarżony nie informował przedstawicieli pokrzywdzonych spółek w momencie zamawiania towaru na przedłużony termin płatności. Błędem Sądu Rejonowego było zatem to, że nie zastawiał się czy oskarżony miał świadomość takiej trudnej i pogarszającej się sytuacji w czasie gdy zakupywał towary od pokrzywdzonych podmiotów i nie powstrzymało go to od transakcji niekorzystnych dla drugiej strony. Od tego w dużej mierze zależeć będzie byt zarzucanych podsądnemu w tym postępowaniu występów. Warto w tym miejscu wskazać, że m.in. „Oszustwem jest takie działanie sprawcy, który w momencie złożenia zamówienia na dostawę towaru lub usługę miał zamiar nieuiszczenia należności, doprowadzając kontrahenta w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd. Dotyczy to również sytuacji, gdy sprawca już w momencie złożenia zamówienia lub w momencie pobrania towaru miał zamiar niedotrzymania terminu

zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony lub też nie miał faktycznej możliwości realizacji przyjętego na siebie umownie zobowiązania w dacie jego powstania. Warunkiem koniecznym przypisania sprawy przestępstwa oszustwa w tych przypadkach jest jednak ustalenie, że miał on świadomość takiego stanu rzeczy” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 kwietnia 2019 r. II AKa 210/18, LEX nr 2718220). Ważnym przy badaniu z kolei znamienia wprowadzenia w błąd jest to, że odnośnie do obowiązku informowania o swej kondycji finansowej przy zawieraniu umowy, takowy nie zachodzi póki kontrahent ma możliwość realizacji przyjmowanego zobowiązania. Gdy nie ma on płynności finansowej, to zatajenie informacji prowadzi do powstania błędnego wyobrażenia drugiej strony umowy o możliwościach finansowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 stycznia 2019 r., II AKa 158/18_KZS 2019/2/44).

Zdaniem Sądu Okręgowego w takiej sprawie jak ta nieprzekonujące są tylko tłumaczenia oskarżonego, żywo i zainteresowanego wynikiem tego postępowania, że skutkiem w postaci niespłaconych zobowiązań spółki i zaciąganie kolejnych zobowiązań w tym okresie było spowodowane niepowodzeniami gospodarczymi oskarżonego, a nie celowym działaniem. Dla prawidłowego ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego istotne i miarodajne znaczenie powinno mieć stwierdzenie czy kierowana przez niego spółka miała realną możliwość wywiązania się z przyjętych na siebie zobowiązań oraz czy na ten

czas istniały jakiegokolwiek przesłanki faktyczne wskazujące na to, że taka poprawa w najbliższym okresie nastąpi. Gdyby Sąd I instancji wniknął głębiej w okoliczności tej sprawy, bazując na materiale dowodowym zgromadzonym do chwili wyrokowania, to miałby odpowiednie podstawy dowodowe by uznać, że oskarżony nie mógł liczyć na poprawę sytuacji finansowej spółki, a przez to na przyjęcie, że utrata zdolności terminowej spłaty zobowiązań przez spółkę (...) wobec trzech poważnych kontrahentów była tylko chwilowa, przejściowa.

Zdaniem Sądu II instancji u podstaw wyroku uniewinniającego legło także zbyt łatwowerne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że częściowe spłaty należności przez oskarżonego przemawiały wyraźnie za brakiem po jego stronie wystąpienia zamiaru oszustwa. W tym przypadku również należałoby oczekiwać rozważań obejmujących całe spectrum ówczesnej sytuacji w spółce oskarżonego i przy okoliczności, że spółka (...) w czerwcu 2016 r. otrzymała zapłatę od oskarżonego za zakup towarów wynikający z innych niż objęte tym procesem karnym faktury, wzięcie pod uwagę, że skutkowało to kontynuacją współpracy pokrzywdzonego podmiotu z oskarżonym i dalszym dostarczaniem mu towaru, za który już nie uiścił należności (ostatni rachunek pochodzi z dnia 16 lipca 2016 r.). Natomiast co do wpłat na rzecz spółki (...), należy uwzględnić, że co prawda w dniu 1 czerwca 2016 r. spłacono 4 000 zł, lecz nastąpiło to już po upływie terminu do zapłaty i dwóch pierwszych wezwaniach do uregulowania należności, zaś druga wpłata części zadłużenia

w kwocie 20 000 zł miała miejsce dnia 2 września 2016 r. na skutek intensywnych działań ubezpieczyciela pokrzywdzonego. Wpłaty te należy zatem rozpatryć w kategoriach częściowego naprawienia szkody, która przypomnijmy wynosiła w tym wypadku łącznie aż 94 760, 75 zł. Odnośnie zaś jednorazowej transakcji ze Spółką z o.o. (...), należało dostrzec, że podmiot ten nie wiedział o znacznym pogorszeniu się kondycji finansowej firmy oskarżonego na dzień 15 kwietnia 2016 r. (data zamówienia), a pracownica pokrzywdzonego złożyła P. W. ofertę sprzedażową, w związku z wypłacalnością prowadzącego działalność gospodarczą P. W. w przeszłości, kiedy współpracowała z nim w ramach spółki (...). Oskarżony zaś nie informował pracowników spółki (...) o niekorzystnej zmianie stanu finansowego swojej spółki.

Podsumowując, podniesiony w apelacjach wspólny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się słuszny, gdyż wynikały z niego konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania, których dopuścił się Sąd I instancji w wyciąganiu jednostronnych wniosków z prawidłowo zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. Co więcej, skarżący wykazali merytoryczną niesłuszność wniosku Sądu I instancji co do tego, że brak jest wystarczających podstaw dowodowych by uznać, że w chwili zawierania umów z pokrzywdzonymi podmiotami P. W. nie miał zamiaru zapłacić za pobrane towary. Sprzeczne z faktami, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy były bowiem twierdzenia tego Sądu, że skoro firma oskarżonego jeszcze działała, miała pracowników, to brak podstaw

do rozstrzygnięcia tej sytuacji w kategoriach oszustwa z art. 286 § 1 kk. Mankamenty rozumowania Sądu Rejonowego musiały skutkować uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu, do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.	
Wniosek	
O uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji w celu jej ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zważywszy na wyraźny i poważny błąd w ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego, konieczne było uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	Bezwzględna przyczyna odwoławcza	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony przez Sąd I instancji.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Na skutek oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych Sąd I instancji uniewinnił P. W., pomimo iż postawione mu w akcie oskarżenia zarzuty mają silne podstawy dowodowe.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd I instancji winien przeprowadzić ponownie postępowanie sądowe, ograniczając jednak postępowanie dowodowe do dowodów dotyczących zdolności płatniczych oskarżonego i stanu jego firmy w zarzucanym mu w akcie oskarżenia czasie, a następnie ocenić zgromadzony materiał dowodowy, i to zgodnie z obowiązującymi w tym przedmiocie regułami, po czym rozważyć, czy rzeczywiście materiał ten nie potwierdza zarzutu aktu oskarżenia w opisanym przez oskarżyciela publicznego kształcie, czy jednak zarzuty te są zasadne. Analizując stronę podmiotową zarzucanego P. W. przestępstwa oszustwa Sąd ten winien pamiętać, po pierwsze o tym, że o zamiarze sprawcy przesądza całokształt podmiotowych i przedmiotowych okoliczności, bowiem tylko wtedy możliwe jest odtworzenie rzeczywistych przeżyć sprawcy i ustalenie, do czego zmierzał i czego chciał. Po drugie zaś, iż określone w art. 286 § 1 kk przestępstwo oszustwa jest przestępstwem</p>		

umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych, gdzie ustawa karna wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest osiągnięcie korzyści majątkowej.

Sporządzając zaś pisemne uzasadnienie wydanego wyroku, Sąd Rejonowy winien, pamiętając o treści art. 424 kpk, przedstawić dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego i wnioski z niego wynikające, tak, aby można było jednoznacznie prześledzić tok rozumowania Sądu I instancji i prawidłowość poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych.

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak